

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 46180 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2025, č. j. OSH 160/25-2/67.1/25050/MP KULK 63412/2025

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Magistrátu města Liberec, odboru dopravně správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 1. 2025, sp. zn. SZ CJ MML 354386/24, č. j. CJ MML 033285/25. Tímto prvostupňovým

usnesením bylo podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) zastaveno řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, kterého se měl dopustit žalobce tím, že dne 30. 8. 2024 v 22:01 hodin na pozemní komunikaci v ulici Dubice v Liberci jako řidič motorového vozidla překročil maximální dovolenou rychlost 50 km/h, když mu byla naměřena rychlost 69 km/h, tedy po zohlednění tolerance 66 km/h.

2. Z předloženého správního spisu plyne, že po oznámení přestupku městskou policií zaslal správní orgán I. stupně provozovateli zjištěného vozidla, tj. žalobci výzvu k uhrazení určené částky s poučením o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče. Na to žalobce písemně sdělil, že vozidlo v předmětné době řídil on sám. Správní orgán I. stupně vydal proti žalobci jako řidiči vozidla příkaz, jímž jej shledal vinným z řešeného přestupku. Příkaz byl zrušen žalobcem podaným odporem. Správní orgán I. stupně tedy pokračoval v řízení, konal ve věci ústní jednání, k němuž se žalobce bez omluvy nedostavil. Následně bylo vydáno shora označené usnesení. V jeho odůvodnění správní orgán I. stupně popsal dosavadní průběh řízení a za klíčové považoval, že žalobce byl ve věci pasivní, nedostavil se k ústnímu jednání ani se k věci jakkoli nevyjádřil. Správní orgán I. stupně proto neměl za dostatečně prokázané, že řešený přestupek skutečně spáchal žalobce. Proto řízení zastavil podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky.

3. K odvolání žalobce přezkoumal prvostupňové usnesení žalovaný prostřednictvím napadeného rozhodnutí. V jeho odůvodnění uvedl, že důvod zastavení řízení podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky považuje za správný, neboť v řízení po podání odporu nebylo možno bez důvodných pochybností prokázat, že vozidlo v době spáchání přestupku řídil právě žalobce. Zdůraznil, že sdělení žalobce učiněné před zahájením řízení mělo povahu podání vysvětlení dle § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a proto je nebylo možné použít jako důkaz proti žalobci. K porušení práva na obhajobu nedošlo, žalobce byl k ústnímu jednání řádně a včas předvolán.

4. K námitce nezákonného zahájení řízení a tvrzené rozpornosti postupu správního orgánu I. stupně žalovaný uvedl, že vydání příkazu bylo zákonem předvídaným postupem a že podáním odporu byl příkaz zrušen, přičemž řízení následně pokračovalo standardním způsobem. Po zrušení příkazu správní orgán nebyl vázán svým původním právním názorem a byl oprávněn dospět po dalším posouzení věci k závěru, že vina žalobce nebyla dostatečně prokázána. Takový postup byl projevem zásady in dubio pro reo. Tyto závěry žalovaný podpořil odkazy na několik judikátů Nejvyššího správního soudu. Žalobcem zmíněný rozsudek č. j. 73 A 64/2017-31, dle nějž mají být veškeré následné úkony po vydání příkazu nezákonné a který žalovaný považoval za rozsudek Krajského soudu v Ostravě, označil za nepřiléhavý pro řešenou věc.

5. Námitku absence materiální stránky přestupku označil žalovaný za nadbytečnou s tím, že řízení bylo zastaveno z důvodu neprokázání pachatele, nikoli proto, že by se skutek nestal nebo nebyl přestupkem. Současně uvedl, že dle správní judikatury je u běžných dopravních přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti materiální stránka zpravidla naplněna již samotným porušením zákonné povinnosti. Námitce zpochybňující

správnost měření rychlosti nepřisvědčil s odkazem na obsah správního spisu, v němž byl založen ověřovací list měřidla. Dodal, že ve věci rozhodovala oprávněná úřední osoba.

II. Žaloba

6. Žalobce ve včasné žalobě namítal nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný své právní závěry opřel o neexistující, případně nesprávně interpretovanou nebo věcně nepřiléhavou judikaturu. Tvrdil, že žalovaný odkázal na několik rozsudků Nejvyššího správního soudu, které nejsou dohledatelné, a dále na judikaturu, jejíž obsah podle žalobce neodpovídá závěrům, jež z ní žalovaný dovozoval. V této souvislosti žalobce poukazoval zejména na část odůvodnění týkající se materiální stránky přestupku, procesních důsledků podání odporu proti příkazu a zásady in dubio pro reo. Podle žalobce tím žalovaný porušil požadavky na řádné odůvodnění rozhodnutí a znemožnil přezkum svých právních úvah.

7. Dále žalobce namítl nepřezkoumatelné vypořádání jeho odvolací argumentace vztahující se k nezákonnosti zahájení řízení příkazem. Žalovaný se totiž náležitě nevypořádal s žalobcem označeným rozsudkem č. j. 73 A 64/2017-31. Žalobce jej v odvolání sice nesprávně označil jako rozsudek Nejvyššího správního soudu, šlo však o rozsudek Krajského soudu v Brně, což žalovaný nedohledal a naopak jej chybně považoval za rozsudek Krajského soudu v Ostravě, který označil za nepřiléhavý. Takový rozsudek Krajského soudu v Ostravě však nelze dohledat. Správní orgány se rovněž nedostatečně věnovaly materiální stránce přestupku. Řízení mělo být zastaveno podle § 86 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť nebylo zjištěno, že by řešeným jednáním byly naplněny jak formální, tak materiální znaky přestupku. Ze správní judikatury přitom plyne, že aby mohl být přestupek spáchán, musí být naplněny oba tyto znaky. I v této otázce si žalovaný vypomohl neexistující judikaturou.

8. Společenskou škodlivost předmětného jednání snižuje, že rychlost 66 km/h byla naměřena v nočních hodinách na periferii města v oblasti rodinných domů, na rovném a přehledném úseku komunikace. Správní orgány neměly postaveno najisto, že se jednalo o přestupek, proto mělo být řízení zastaveno z důvodu, že skutek, o němž je vedeno řízení, není přestupkem. I dle Nejvyššího správního soudu by rychlost 70 km/h v obci mohla být považována za bagatelní. Tvrzení žalovaného o automatickém naplnění materiální stránky jsou nepřezkoumatelná a rozporná se správní judikaturou.

9. Žalobce dále brojil proti nezákonnosti zahájení řízení příkazem. Namítal, že správní orgán I. stupně vydal příkaz, aniž měl dostatečné podklady pro závěr o vině obviněného, a že následné zastavení řízení pro neprokázání skutku obviněnému je s původním postupem vnitřně rozporné. Podle žalobce měl správní orgán, pokud skutkový stav považoval za neobjasněný, nejprve vést standardní řízení a opatřovat důkazy, nikoli bez dalšího účelově vydat příkaz. Žalobce v této souvislosti dovozoval porušení zásady presumpce neviny, legality a materiální pravdy. Z rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 73 A 64/2017-31 dovozuje, že veškeré úkony v přestupkovém řízení včetně rozhodnutí jsou nezákonné. V posledním žalobním bodu žalobce namítl formální vady napadeného rozhodnutí. Tvrdil, že vyhotovení rozhodnutí, které mu bylo doručeno, neobsahovalo podpis oprávněné osoby, doložku „vlastní rukou“ ani doložku „za správnost vyhotovení“ s uvedením jména, příjmení

a podpisu úřední osoby odpovědné za písemné vyhotovení rozhodnutí, a že proto neodpovídá požadavkům § 69 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného a reakce žalobce

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný připustil, že na jeho straně došlo k pochybení, když neproběhla řádná finální kontrola rozhodnutí zejména pokud jde o odkazy na judikaturu. Žalovaný nejprve navrhoval přerušení řízení s tím, že bude iniciovat přezkumné řízení. Dalším podáním od návrhu na přerušení řízení ustoupil.

11. Žalobce reagoval tak, že s přerušením řízení nesouhlasí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

13. Na prvním místě bylo třeba zabývat se otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí byla uplatněna v žalobě, nicméně soud by k takové vadě musel přihlédnout i z úřední povinnosti, neboť nepřezkoumatelnost zpravidla brání věcnému přezkumu a posouzení žalobních námitek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS; judikatura Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí je dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. dána v případě nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí. Přes níže popsaná pochybení žalovaného soud vadu nepřezkoumatelnosti v této věci neshledal, neboť nedospěl k závěru, že by nebyl schopen napadenému rozhodnutí porozumět či náležitě přezkoumat v odůvodnění uvedené úvahy žalovaného nad řešenou věcí a argumentací žalobce.

14. Soud přisvědčuje žalobci potud, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal i na judikaturu, která není dohledatelná, popř. byla označena nepřesně. Týká se to zejména rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 84/2016-29, č. j. 9 As 145/2015-27, č. j. 9 As 137/2014-27 a č. j. 1 As 208/2018-34, která se soudu nepodařilo dohledat. Žalovaný zde nepostupoval pečlivě a jeho rozhodovací činnost je v tomto směru nepřesvědčivá. V odůvodnění správního rozhodnutí nelze pracovat s judikatorními odkazy (vzniklými patrně využitím generativní umělé inteligence), jejichž správnost nebyla ověřena. Takový postup je nežádoucí a může vyvolávat pochybnosti o pečlivosti právního posouzení věci.

15. Uvedené pochybení však samo ještě nevede k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Rozhodující je, zda právní závěry žalovaného, které byly těmito vadnými odkazy podpírány, obstojí, a popřípadě nacházejí oporu v jiné, skutečně existující a přiléhavé judikatuře. V nyní projednávané věci tomu tak podle soudu je. Je třeba připomenout, že soudní judikatura zmíněná ve správním rozhodnutí nepředstavuje podklady sloužící

k objasnění skutkového stavu, ani právní úpravu dopadající na řešenou věc, nýbrž podpůrný prostředek, jenž může posílit zejména právní závěry správního orgánu. Vadné využití, k němuž přistoupil žalovaný, je hodno silné kritiky, nicméně dle přesvědčení soudu není namístě po zjištění přítomnosti neexistujících odkazů automaticky považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, jak to činí žaloba. Je třeba se seznámit s tím, jaká východiska byla takto „judikatorně“ podpořena.

16. Pokud žalovaný odkázal na využití zásady in dubio pro reo, nelze mu v této obecné tezi ničeho vytknout. Naopak jde o standardní východisko přestupkového řízení, které se uplatní právě tehdy, není-li po provedeném dokazování postaveno najisto, že skutek spáchal obviněný. Z této zásady vychází např. žalobcem zmíněný rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2020, č. j. 17 A 24/2019-29, podle něhož je důvodem zastavení řízení podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky právě situace, kdy se skutek stal, avšak jeho spáchání nebylo obviněnému prokázáno.

17. Stejně tak obstojí teze žalovaného, že příkaz může být prvním úkonem v řízení a že podáním odporu se příkaz ruší, avšak řízení pokračuje. To plyne přímo z § 150 odst. 1 a 3 správního řádu. Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 16. 4. 2021, č. j. 5 As 306/2020-27, výslovně dovodil, že zrušený příkaz nadále obstojí jako oznámení o zahájení správního (přestupkového) řízení. Žalovaný tedy v této části sice odkázal i na judikaturu neexistující, jeho vlastní právní závěr však vadný není.

18. Totéž platí pro úvahu žalovaného vztahující se k materiální stránce přestupku. Je pravdou, že materiální znak nelze považovat za automaticky naplněný v každém jednotlivém případě jen proto, že byly naplněny formální znaky skutkové podstaty. To výslovně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45. Současně však judikatura Nejvyššího správního soudu setrvale vychází z toho, že v běžně se vyskytujících případech naplnění formálních znaků přestupku zpravidla znamená i naplnění znaku materiálního a odlišný závěr přichází v úvahu jen při existenci významných atypických okolností případu (srov. např. rozsudek ze dne 17. 12. 2013, č. j. 4 As 105/2013-31). Ani zde tedy žalovaný nevycházel z právně nesprávného východiska, byť je snad vyjádřil formulačně neobratně a podpořil i neexistujícím odkazem.

19. Žalobce dále brojil proti tomu, že přestupkové řízení bylo zahájeno příkazem, a dovozoval z toho nezákonnost všech navazujících úkonů. Této námitce soud nepřisvědčil.

20. Soud předně uvádí, že příkaz byl v nyní projednávané věci nepochybně prvním úkonem správního orgánu v řízení. Podáním odporu byl tento příkaz podle § 150 odst. 3 správního řádu zrušen. Jako meritorní rozhodnutí tak přestal vyvolávat právní účinky a soud jej v nyní vedeném řízení nepřezkoumává. Tím však není řečeno, že by odpadl i jeho význam jakožto úkonu, jímž bylo žalobci jako obviněnému sděleno, že je proti němu vedeno přestupkové řízení.

21. Jak již bylo uvedeno, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 4. 2021, č. j. 5 As 306/2020-27, výslovně uzavřel, že zrušený příkaz nadále obstojí jako oznámení o zahájení správního řízení. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje. I kdyby tedy existovaly pochybnosti o tom, zda byly v době vydání příkazu naplněny všechny předpoklady pro jeho vydání jako

rozhodnutí, příkaz byl zrušen, jak správně uvedl žalovaný, tedy nadále jako rozhodnutí sui generis nevyvolává právních následků. Není však pochyb o tom, že přestupkové řízení bylo jeho doručením žalobci řádně zahájeno, neboť žalobce se jeho prostřednictvím dozvěděl o zahájení řízení a jeho předmětu. To pro další vedení přestupkového řízení plně postačí, neboť funkce oznámení zahájení řízení byla naplněna.

22. Odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2018, č. j. 73 A 64/2017-31, tomuto závěru neodporuje. Uvedené rozhodnutí řešilo odlišnou situaci, totiž otázku, zda oznámení o zahájení řízení stižené vadou podpisu vůbec vyvolalo účinky zahájení řízení. Taková vada se však v nyní projednávané věci nevyskytla. Žalobcem citovaný rozsudek je proto na věc nepřiléhavý.

23. K nejasnosti ohledně tohoto judikátu, který žalovaný považoval za jiný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, přispěl sám žalobce, který jej v doplnění odvolání nesprávně označil jako rozsudek Nejvyššího správního soudu, ačkoli šlo o rozhodnutí krajského soudu. Žalovaný se sice při identifikaci tohoto rozhodnutí dopustil nepřesnosti, když je zjevně ztotožnil s jiným rozsudkem, avšak v jádru na žalobcovu argumentaci reagoval. Výslovně totiž uvedl, že příkazem bylo řízení zahájeno, podáním odporu byl příkaz zrušen a řízení poté pokračovalo ve stadiu po zahájení řízení. V tomto nosném závěru měl žalovaný pravdu, a zjevně tedy odmítl přisvědčit odvolací námitce, že veškeré úkony učiněné v řízení po vydání příkazu jsou nezákonné.

24. Specifický způsob zahájení řízení – s využitím příkazu – neznamená, že by správní orgán po podání odporu musel nutně rozhodnout stejně jako v příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje. Správní orgán tedy v dalším průběhu řízení znovu hodnotí, zda je vina obviněného prokázána. Dospěje-li po tomto novém posouzení k závěru, že ze samotného předchozího sdělení provozovatele a z dalších podkladů nelze bez důvodných pochybností uzavřít, že vozidlo řídil právě obviněný, je naopak namístě, aby tuto pochybnost vyložil v jeho prospěch a řízení zastavil.

25. Přesně tak tomu bylo i v nyní projednávané věci. Žalobce sice správnímu orgánu v rámci předcházející komunikace sdělil, že vozidlo řídil on sám, toto sdělení však mělo povahu podání vysvětlení a nebylo možno je bez dalšího použít jako důkaz proti němu. Poté, co žalobce podal odpor proti příkazu a v dalším řízení zůstal pasivní, správní orgán I. stupně neměl k dispozici dostatek procesně použitelných důkazů pro závěr, že přestupek spáchal právě žalobce jako řidič. Zastavení řízení podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky proto nebylo vnitřně rozporné s předchozím vydáním příkazu, nýbrž představovalo logický důsledek procesní situace vzniklé po jeho zrušení odporem.

26. Pokud žalobce namítal nezjištění materiální stránky přestupku a z toho dovozoval nesprávné použití § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky namísto písm. a) téhož ustanovení, soud ani této námitce nepřisvědčil.

27. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že materiální stránku přestupku obecně nelze pominout a že správní orgány jsou při posuzování, zda určité jednání je přestupkem, povinny zabývat se vedle znaku formálního i znakem materiálním. To plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45. Uvedený rozsudek však nelze vykládat tak,

že by jím Nejvyšší správní soud připustil bagatelnost každé rychlosti pohybující se kolem 70 km/h v obci. Soud v něm pouze zdůraznil nutnost posoudit konkrétní okolnosti případu a vyloučil mechanický závěr, že materiální znak je naplněn zcela automaticky v každém jednotlivém případě.

28. Současně však judikatura Nejvyššího správního soudu setrvale vychází z toho, že v běžně se vyskytujících případech naplnění formálních znaků přestupku zpravidla znamená i naplnění znaku materiálního a opačný závěr přichází v úvahu pouze tehdy, existují-li významné okolnosti či zvláštnosti případu, které takový závěr vylučují (srov. opět rozsudek č. j. 4 As 105/2013-31).

29. V projednávané věci šlo o jízdu rychlostí 66 km/h v obci, tedy o překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 16 km/h, tj. cca o třetinu. Z dostupných podkladů neplyne, že by se mělo jednat o zcela marginální nebo hraniční exces. Okolnosti zdůrazňované žalobcem, totiž večerní doba, menší intenzita provozu či skutečnost, že chodník byl od vozovky oddělen travnatým pásem, samy o sobě nepředstavují takové mimořádné zvláštnosti, jež by činily závěr o absenci materiální stránky rozumně převažujícím. Jinými slovy, skutek se podle dosud zjištěného nejevil nijak atypicky, naopak bylo zcela rozumně představitelné, že vykazuje i materiální znak přestupku.

30. V tomto ohledu je podstatné i procesní postavení věci. Správní orgány zde řízení proti žalobci jako řidiči zastavily proto, že nebylo prokázáno, že přestupek spáchal právě on. Jestliže osoba řidiče nebyla bezpečně zjištěna a žalobce v řízení neposkytl žádnou součinnost, nemohl logicky ani uvádět specifické okolnosti, za nichž se dopustil překročení maximální povolené rychlosti. Pouhé zvnějšku seznatelné skutečnosti, o kterých hovoří žaloba, dle přesvědčení soudu k závěru o nenaplnění materiální stránky přestupku nepostačují. Jsou proto uplatnitelné žalovaným vyzdvihované judikatorní závěry o naplnění materiální stránky v běžných případech naplnění formálních znaků přestupku. Nebyla-li prokázána osoba řidiče a nebylo-li současně zcela zjevné, že materiální znak přestupku chybí, bylo možno zastavit řízení podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky. Využití tohoto ustanovení není podmíněno hlubokým prokazováním a hodnocením materiálního znaku přestupku.

31. Soud tedy souhlasí s žalovaným, že věc se dle opatřených podkladů jevila jako běžný případ naplnění formálních znaků přestupku. Je věcí procesní strategie žalobce, zda bude v řízení aktivně vystupovat a snášet argumenty ve prospěch nenaplnění materiální stránky, nebo zda setrvá v pasivní poloze, kdy se správní orgány např. nedozví, jaká byla motivace žalobce k překročení povolené rychlosti. Ve druhém případě však nelze očekávat, že se správní orgány bez prokázání osoby řidiče budou ve standardně se jevících případech pouštět do obsáhlé analýzy materiální stránky přestupku. Riziko zvýšené rychlosti v obci neohrožuje pouze chodce, ale i další účastníky silničního provozu včetně např. cyklistů, jejichž přítomnost na komunikaci nelze ani ve večerních hodinách vyloučit. Vyzdvihuje-li žalobce, že ve večerních hodinách je snížena intenzita provozu, soud připojuje, že je rovněž snížena viditelnost a reakční doba řidičů. Překročení rychlosti, o něž v řízení jde je citelné, nikoli hraniční. Tyto skutečnosti jsou na první pohled zřejmé a vedou k závěru o běžném případu, který s sebou nese naplnění materiální stránky, jak to předpokládá správní judikatura a jak o tom hovořil žalovaný.

32. Nelze přijmout závěr, že zastavení řízení podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky je možné jen tehdy, je-li již s definitivní jistotou postaveno najisto, že skutek byl přestupkem včetně materiální stránky. Takto striktně zákonnou úpravu ani judikaturu vykládat nelze. Zastavení řízení podle citovaného ustanovení předpokládá, že skutek se stal a podle dosud zjištěného vykazuje znaky přestupku, avšak chybí prokázaná osoba pachatele přestupku. Žalobcem prezentovaný přístup ohledně nutnosti definitivního zjištění materiální stránky před zastavením řízení dle písm. c) řešeného ustanovení postrádá smyslu již proto, že finální závěr ohledně materiální stránky může mnohdy záviset i na výpovědi obviněného, kterou však v daném případě nebylo možno opatřit.

33. V tomto duchu je třeba nahlížet i na žalobcem zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2020, č. j. 17 A 24/2019-29, který se v žalobcem citované pasáži zabýval rozdílem mezi důvody zastavení řízení dle § 86 odst. 1 písm. b) a c) zákona o odpovědnosti za přestupky. S jeho závěry, které nelze vnímat tak absolutně, jak to činí žalobce, se zdejší soud ztotožňuje. V řešené věci se skutek stal a znaky přestupku jevil, avšak z přístupu žalobce po zahájení řízení (přes jeho původní vyjádření z pozice provozovatele vozidla) se ukázalo, že osoba řidiče – pachatele přestupku – nebude v řízení prokázána. Za těchto okolností žalovaný nepochybil, pokud uzavřel, že v projednávané věci nebyl dán důvod pro zastavení řízení podle § 86 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, jak požadoval žalobce, nýbrž podle písm. c) téhož ustanovení.

34. Konečně soud neshledal důvodnou ani poslední žalobní námitku týkající se formálních vad napadeného rozhodnutí. Ze správního spisu plyne, že originál napadeného rozhodnutí je opatřen podpisem vedoucího příslušného odboru krajského úřadu. Skutečnost, že rozhodnutí zpracovávala jiná oprávněná úřední osoba, jejíž jméno bylo v rozhodnutí uvedeno, zatímco je podepsal vedoucí odboru, nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Soudu je z jeho činnosti známo, že taková praxe je u žalovaného i jiných správních orgánů běžná. Také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 8 As 30/2013-85, výslovně připustil, že podpis rozhodnutí jinou úřední osobou oprávněnou k podpisu, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost ani nezákonnost rozhodnutí.

35. Stejnopis rozhodnutí, který žalobce přiložil k žalobě, odpovídá originálu. Vyhotovení doručené žalobci do datové schránky pochopitelně neobsahuje vlastnoruční podpis v podobě listinného originálu. Využití doložek „vlastní rukou“ a „za správnost vyhotovení“ je dle § 69 odst. 1 správního řádu pouze fakultativní. Žalobce ostatně ani netvrdí, že by v důsledku podoby doručeného vyhotovení byla zpochybněna autenticita rozhodnutí nebo jeho obsah. Ani námitka formálních vad napadeného rozhodnutí tedy soud nevede ke zrušujícímu výroku.

V. Závěr a náklady řízení

36. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. soud ve věci rozhodoval, aniž nařídil jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasili.

37. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

38. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 16. července 2026

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce